

Mūsų vyskupija - VILKAVIŠKIO VYSKUPIJA - šiemet švenčia 100 metų gyvavimo jubiliejų!

Vos tik prasidedant gavėniai ir imant mąstyti ar kurti gavėniškus planus - toks keistas noras tarsi apima, lyg norėtumėte apkabinti visą pasaulį ir švelniai pasūpuoti jį savo glėbyje... Kad jis sušiltų, nurimtų, gerumo pilnas būtų... Šitą keistą, tarsi kvailą norą turbūt turėjau (gal turėjome) ir pernai... Hm. Gal neverta mums ir vėl taip pat kvailai pradėti gavėnią, nes jau pernai taip pradėjome! Žinot, šiemet pradėkime gal kiek kitaip! Jau neplanuokime, bet gal darykime iš karto tai, kas pernai nepavyko padaryti. Ar atmenu dar visa tai?

Taip, pirma - prisiminkime. Kas tu esi? Kas yra kitas žmogus? Kaip man ir mums gyventi? Kas turėtų pasikeisti, kad būtume tokie, kokie norėtume būti?

Kad taptų šilta ir gera mums gyventi - kažkas turi šildyti ir gerinti gyvenimą... Hm... Tai kodėl nykoka ir šalta? Ir vėl tai pajuntu, - tai mano gavėniškas sugrįžimas prie minčių, planų, svajonių kaip pernai, kurių nepabaigiau...

Šiltam gyvenimui mes turime tiek, kiek reikia, tik turbūt pamiršome. Ne jau Klaidintojas ir Melo tėvas nori mus sugundyti, vėl pasiūlęs "gal rytoj"?! Pradėkim šitą laiką nuo ramybės ir prisiminimo. Tam reikės prisėsti gal vienam namie. O atsistojus - imti ir daryti, savęs neapgaužiant. Tikiu, kad tada nustebinsime patys save, naujai save pamatę, kokie mes galingi!

(P. S.: nenoriu įtikinėti Jūsų, nebent save...)

Tas laikas - tiek kiek reikia - save suprasti ir gyventi savu sprendimu gyventi. Ir tai gavėnios vaisius bus. Į ją mes einame dabar kartu. Ir kuo gyvensime, - tai lyg medaus saldumą jusime visi, lyg ramybę ir sotumą suteikiantį pieną nakty, pajusime save ne taip kaip pernai... Bet dabar prisėskime ramiai ir nurinkime.

**“Žmogus gyvas ne vien duona,
bet ir kiekvienu žodžiu,
kuris išeina iš Dievo lūpų.”**

(Mt 4, 4b)

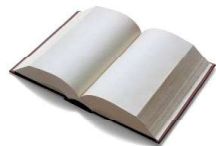

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 2, 7-9; 3, 1-7a; Ps 50, 3-6a. 12-14. 17; Rom 5, 13-19

Psalmės atliepas

Pasigailėk mūsų, Viešpatie, – mes Tau nusidėję.

Evangelija pagal Matą (4, 1-11)

Anuo metu Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad ten būtų velnio gundomas. Išpaspinkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas. Prie jo prisirtino gundytojas ir tarė: „Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“

Bet Jėzus atsakė: „Parašyta: Žmogus gyvas ne vėna duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.“

Tada velnias jį paima į šventąjį miestą, pastato ant šventyklos šelmens ir sako: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: Jis lieps savo angelams globoti tave, ir jie nešios tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį.“

Jėzus jam tarė: „Taip pat parašyta: Negundyk Viešpaties, savo Dievo.“

Velnias vėl paima jį į labai aukštą kalną ir, rodydamas viso pasaulio karalystes bei jų didybę, sako: „Visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane.“

Tada Jėzus tarė: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!“

Tuomet velnias nuo jo atsitraukė; štai angelai prisirtino ir jam tarnavo.

Evangelijos komentaras:

Šėtono susitikimas su Jėzumi dykumoje yra gana įdomus abiejų elgesiu. Jėzus, būdamas Dievo Sūnus, nepasiduoda dieviškumo įrodymo pagundoms ir elgiasi lyg būtų tik žmogus, tuo tarpu šėtonas elgiasi it būtų tikras Dievas. Troškimas užimti Dievo vietą jame neišblėso nuo pirmojo nuopuolio. Jis stengiasi imituoti Dievą, jis nori Juo būti. Šiandien Evangelijoje išnyra galimybė tokiu jam pasirodyti. Kaip gudriai išlauktas momentas, kaip tinkamai parinkta vieta, kaip tiksliai ištarti žodžiai. Kaip atsakingai pasirodė!

Dykuma pasirinkta ne šiaip sau, nors kadaise šėtonui buvusi jauki vieta, bylojanti apie sausrą ir mirtį. Įsikišus Dievui, dykuma tapo Dievo dialogo su žmogumi vieta. Būtent bežadėję dykumoje Dievas prabyla į savo tautą dovanodamas jai Dekalogą, būtent šioje bevaisėje žemėje Jis juos maitina mana. Šioje vietoje bręsta ir Dievo bei išrinktosios tautos meilė. Taigi šėtonas imituoja Dievo kelius ir prisirtina prie Jėzaus dykumoje, jis susitinka su Jėzumi Dievo pamiltose vietoje ir bando pamaitinti nusilpusį bei alkaną Žmogų. Bet toks jo „gailėstingumo“ darbas sėkmės atveju būtų atliktas ne iš meilės, o iš pavydo.

Vėliau jis pasirenka šventą miestą ir šventyklą, pažadėtosis žemės švenčiausią vietą, Jeruzalės šventyklą, Dievui skirtą vietą. It tikrasis jos viešpats šėtonas vėl gundo Žmogų, žinodamas, kad jei Jis suklyps, suklyps Dievas.

Trečiam gundymui piktasis pasirenka aukščiausią kalną, Dievo nuolatinio buvimo Biblijoje vietą. Ant kalno Dievas kalbėjosi su Moze bei su Elijumi. Šėtonui taip norisi būti Dievu, jog jis siūlo Jėzui viso pasaulio karalystes, lyg būtų viso to kūrėjas ir valdytojas, kaip Dievas, kuris Mozėi rodė žemę, pažadėtą Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Jis kalba Dievo tonu. Šį kart – atviru tekstu prašydamas pagarbinti jį.

Trokšdamas sau Dievui prideramos garbės ir dėmesio bei galios, šėtonas gundo Jėzų tuo pačiu, nuolat pabrėždamas – jei Tu Dievo Sūnus... Jei Tu Dievo Sūnus, tegu ir tapęs žmogumi, Tau vis tiek priklauso geriausi valgiai, puošniausios karalystės, galiausiai angelų asista ir visa Dievo galia. Kaip leidies taip pažeminamas? Jau vien įsikūnijimu, dargi gimimu tvarte? O dabar dar ir pasninkauji...

Šėtonas, siekdamas Dievo šlovės, pats neatsilaikytų prieš tokį gundymą. Tačiau Jėzus – rodo kas yra Dievo meilė. Dėl jos Jis pajėgia būti alkanu, silpnu, galiausiai nuogu, vienišu, apleistu ir paniekintu... Su tokiu Žmogumi ir žmogumi (mumis kiekviniu) nenurimsta šėtonas, jis toliau sieks tapti Dievu, seks iš paskos, bus visų įvykių liudininkas ir vis tykos šalia. It šešėlis slankios...

Pasninkas, priimtinas Dievui

„Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas“ (Mt 4, 2). Ką mums šiandien reiškia sekti Jėzaus pasninku? Anksčiau žodis pasninkas buvo suprantamas ribotai, kaip ribotas maisto ir gėrimo vartojimas bei mėsos atsisakymas. Pasninkavimas nuo maisto iki šiol yra gyvybingas ir stipriai rekomenduojamas, kai, žinoma, jo motyvas yra religinis, o ne vien sveikatingumas ar estetika. Visgi tai nėra vienintelis ar reikalingiausias pasninko būdas.

Šiandien reikalingiausias ir prasmingiausias pasninkas vadinamas saikingumu. Tai reiškia noriai atsisakyti nuo mažų ir didelių patogumų ar to, kas mums nenaudinga, o kartais ir žaloja sveikatą. Šis pasninkas yra solidarumas su daugeliu skurstančių žmonių. Kas neprisimena pranašo Izaijo žodžių, kuriais liturgija mums kalba gavėnios pradžioje?

Ne! Pasninkas, kokio aš noriu, tai – nuimti neteisėtai uždėtus pančius, atrišti jungo valkčius, pavergtiesiems duot laisvę, sulaužyt bet kokį jungą. Dalytis su alkstančiu savo duona, priglobti vargšą ir benamį, aprengti, ką pamačius, nuoga, neatsukti nugaros saviesiems (Iz 58, 6–7).

Toks pasninkas yra protestas prieš vartotojiškumą. Gyventi saikingai yra daug veiksmingiau nei apsikrauti daugybe siūlomais daiktais. Ir tokiu būdu paskui save varginti dirbtinėmis atgailomis. Be to, tai teisingiausia, galvojant apie būsimas kartas, kad joms netektų gyventi iš to, ką suvartojome ir išmetėme, pelenų. Saikingumas taip pat yra ekologinė pagarbos kūrinijai vertybė.

Daug reikalingesnis nei pasninkas nuo maisto šiandien yra pasninkas nuo vaizdų. Gyvename vaizdų civilizacijoje. Per televiziją, internetą, spaudą, reklamas leidžiame mus užlieti vaizdų srautui. Daugybė jų yra negerai, perteikiantys smurtą, kurstantys blogiausias instinktus, kuriuos nešiojamės savyje. Jie sukurti tam, kad suvedžiotų, pristato klaidingą gyvenimo vaizdą, kuris daro poveikį realybei, ypač jauniems žmonėms.

Jeigu nesukursime filtro, barjero, greitai pavėrsime savo vaizduotę ir dvasią šiukšlių sąvartynei. Blogi vaizdai nemiršta pasiekę mus, bet kaip tik fermentuojasi. Jie perkeičiami į polinkį imituoti ir siaubingai veikia mūsų laisvę. Feuerbackas, materialistas filosofas, sakė: „Žmogus yra tai, ką valgo.“ Šiandien turbūt turėtume sakyti: „Žmogus yra tai, ką mato.“

Kitas alternatyvus pasninkas, kurį galime praktikuoti per gavėnią, yra susilaikyti nuo blogų žodžių. Šv. Paulius rekomenduoja: „Joks bjaurus žodis teneišeina iš jūsų lūpų; kalbėkite vien kas gera, kas tinka pamokyti ir duoda naudą klausytojams“ (Ef 4, 29).

Blogi žodžiai nuolat iškelia į šviesą brolio silpnąsias savybes, skleidžia nesantaiką ir įtarimus. Šeimos ir bendruomenės gyvenime tokie žodžiai turi galią uždaryti kiekvieną savyje, užšaldyti, sukurti kartėlį ir apmaudą. Jie pažodžiui sakant „nuodija“, neša mirtį. Šventasis Jokūbas sakė, kad liežuvis yra pilnas mirtinų nuodų; juo galima laiminti ar prakeikti Dievą, prikelti brolių arba jį nužudyti (plg. Jok 3, 1–12). Žodis gali būti blogesnis už kumštį.

Gavėnioje patartina **pasninkauti susilaikant nuo pykčio**. Prieš pykstant nusišypsoti.

Pasninkas nuo kito žmogaus teismo ir smerkimo, prisimenant, kad Dievas atleidžia man mano kaltes ir priima mane tokį, koks esu. Kokią teisę turiu kitam būti teisėju?

Pasninkas nuo nusivylimo, nes Dievas turi tokius planus, kurie kartais nesutinka su mūsų norais. Jo planas ir mintys turbūt yra geresni nei mano, žmogaus ar ne?

Pasninkas nuo nuolatinio skundimosi, prisimenant savo gyvenimo kelią, kuriame mus nuolat lydi Dievo dovanos. Juk visa, ką turiu, tai esu gavęs ir vis gaunu.

Pasninkas nuo širdies kietumo – atleiskime visiems, kurie mus yra įskaudinę ar užgavę. Ir galiausiai – **pasninkas nuo išlaidavimo**. Stenkimės mažinti nebūtinus pirkimus. Vietoj to, būkim labdaringi, su tikslu sušelpiti tuos, kuriems reikalinga mūsų pagalba.

Jeigu per gavėnią įgyvendinsime šiuos pasninkus, jie mus paženklin, kad tikrai esame krikščionys, kurie ruošiasi Velykoms.

Gavėnios pradžia... Eikime per ją kartu!

Trečiadienį (Pelenų dienoje) pradėjome Gavėnios laiką – pasiruošimą Velykų šventei! Keliausime kartu iki mums didžiausios tikėjimo Šventės.

Gavėnia yra gražus laikas, kuriame mokinamės būti krikščionimis!

Besiruošdami Velykų šventei, turėdami tam išskirtą laiką, jame įvairiais būdais bandysime grįžti prie savęs, prisiminti kas esame, gražėti ir pan. Čia pasitarnaus malda, išmalda ir net pasninkaviimas. Pasninkas yra dalinimosi su kitais būdas.

Panašiai kaip ir per adventą, vis bandydami priprasti prie tokio mūsiško gyvenimo būdo, taip ir dabar, gavėnioje, – būsime tame pačiame būde – pasninke, – save nuskriaudžiant, pastebėsime kitą žmogų. Tai, ką atimsime nuo savęs (laiką, dėmesį kitam, kokiame nors darbe ar rūpestystyje kitam padėsime, kokį daiktą ar valgį, geras mintis ar žodį kitam dovanosime, atleidimą kitam ar tik jam nusišypsime) – tai bus mūsų gavėniškos kelionės dalimi, ir mūsų savito gyvenimo realus parodymas. Taip pat bažnyčioje rasime aukoms-pinigams skirtą dėžutę, su užrašu "Gavėnios pasninko vaisiai". Kas norite ir galite – net ir pinigais, sava auka turėsime progą parodyti savo krikščionišką gerumą, grožį kitam ar kitiems.

Norėdami pajusti šio laiko išskirtinumą, mes turėtume priimti jį į savąjį kasdieninį laiką. Pirmasis žingsnis – sustabdyti save, kad pamatytčiau koks ir kur esu nuėjęs. Po to leistis į trejopos meilės (savęs, kito ir Dievo) kelionę.

Gavėnios kelionė yra trumpa – 40 dienų, nuo Pelenų dienos iki Velykų šventimo dienų. Tai aktyvus laikas, asmeninio veikimo savyje laikas. Priimkime šį laiką. Ir iš karto dėkojame visiems, kurie priimsite šį laiką! Taip pat už Jūsų gavėniškus gerumo darbus ir žingsnius!

Kryžiaus kelio apmąstymas

Gavėnios sekmadieniais, Šlienavos bažnyčioje, pusę valandos prieš 9 val. Eucharistijos šventimą, bus apmąstomas Kryžiaus kelias. Kviečiame visus į šią gavėnišką liturgiją.

Kanauninko Vytauto Vaičiūno prisiminimas

Ateinantį sekmadienį kviečiame visus Šlienavos parapijos žmones susirinkti į 9 val. Eucharistijos šventimą, kurioje prisiminsime prieš 6 metus Amžinybėn iškeliavusį Šlienavos parapijoje daug besidarbavusį kunigą, tėvelį, garbės kanauninką Vytautą Vaičiūną.

Kartu prisiminsime tėvelį, jo paliktus pėdsakus Šlienavos parapijos žemėje, Dievui padėkosime už jo rūpestį, kurį jaučiame ir dabar, už jo darbus ir jautrios asmenybės paliktą liudijimą. Tegul jo paliktas pavyzdys vis paskatins daugelį žmonių mylėti Dievą, visus žmones ir Tėvynę.

Pastebime ir sušildome vieni kitus savų gerumu

Esame neabejingi! Dėkojame visiems, kurie esate bendrame rūpestyje, bendruose darbuose, pilni gerumo, dėmesio ir kitiems! Dalyvaujame "Dosnumo krepšelio" akcijoje, pasirūpindami kitais. Nors dabar kažkodėl nelabai...

Vis pasakykite klebonui, kam kokios pagalbos reikia. Bendromis jėgomis juk galime kur kas daugiau!

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.